

NEPAADORŪS
Lodžiai

AGNĖ BAUSIENĖ

óbuolys.

AGNĖ BAUSIENĖ

NEPAADORŪS *Łodźiai*

Romanas

PIRMAS SKYRIUS

DIJA

Pirštai sunkiai spaudė klaviatūrą, o kiekvienas naujas žodis degino mano skruostus.

Jo pirštai įsmigo man į šlaunis, kai jis tvirtai, be jokio švelnumo į mane įsiskverbė. Skausmingai, godžiai. Lyg būtų kentėjęs per ilgai. Lyg būčiau vienintelė, kuri jam suteiktų palengvėjimą.

Sustojau.

Ar ne per stipru? Ar ne per žiauru? Bet juk skaitytojos mėgo tokį geismą – nevaldomą, nešvarų, kupiną galia persmelktos aistros.

Ji jautėsi bejėgė po juo, prirakinta jo žvilgsnio, jo kvėpavimo. Pajutusi šiurkštų delną ant kaklo, ji įtraukė oro į plaučius.

Trinti.

Sugriežiau dantimis ir palinkau arčiau kompiuterio ekrano.

Po velnių, kodėl man taip sunku rašyti šį skyrių?

Žinojau, ką noriu parašyti. Žinojau, kokį jausmą tai turi sukelti. Bet kiekvienas sakinytis atrodė arba per švelnus, arba per grubus.

Žvilgtelėjau į ekraną, tada vėl į tuščią *Word* dokumentą.

Gera, iš naujo:

Jis buvo kantrus. Bet šįkart – ne. Šįkart jo pirštai spaudė jos riešus taip stipriai, kad ji galėjo jausti, kaip kraujas pulsuoja po oda. Jis nenorėjo švelnumo. Jis norėjo tik jos. Tokios būsenos, kokios dar niekas nebuvo matęs.

Trinti.

Patraukiau pirštus nuo klaviatūros ir susiėmiau už veido.

Prakeikimas. Nesąmonė. Visiška nesąmonė.

Pažvelgiau pro langą. Miestas buvo tamsus, tik vieniši gatvių žibintai metė blausią šviesą ant šaligatvių. Žmonės kažkur skubėjo, gyvenimas tekėjo sava vaga, o aš sėdėjau savo mažame bute ir bandžiau surasti tobulą frazę moters užvaldymui.

Praslinko akimirkos, kol supratau, kad spoksau jau į juodą ekraną. Susierzinusi išsitiesiau atsilošdama į kėdės atlošą ir giliai įkvėpiau. Man reikėjo pertraukos.

Tyliai sumurmėjau sau po nosimi ir pasisukau į šoną, siekdama kavos puodelio.

Tuščias. Žinoma, tuščias.

Giliai atsidusau ir atsistoju. Jaučiausi nerami. Man reikėjo nusiraminti, atsitraukti, galbūt net perskaityti kelis savo mėgstamus kitų knygų skyrius. Ką tik baigta scena atrodė per banali.

Kodėl man šiandien taip sunku?

Pravėriau šaldytuvo dureles, bet akys lakstė be tikslo. Ne, nieko nevalgysiu. Pasirėmiau rankomis į stalviršį ir užsimerkiau.

Galbūt reikia uždegti žvakes. Paleisti muziką. Susikurti atmosferą.

Bet kai tik pagalvodavau apie grįžimą prie to nelemto puslapio, jaučiau kažkokią vidinę blokadą.

O gal problema buvo ne pati scena.

Gal problema buvo ta, kad... aš pati jau per ilgai nebuvau patyrusi to, apie ką rašiau.

Kūnu perbėgo šiurpulys. Atsimerkiau purtydama galvą. Ne, nesąmonė. Aš galėjau rašyti tai, ko nepatyrčiau. Visada taip dariau.

Ir vis dėlto, kai vėl grįžau prie kompiuterio, mano pirštai sustingo virš klaviatūros.

Mintys nukrypo į kitą realybę – tokią, kurioje vyras, toks kaip tas, apie kurį rašiau, egzistavo ne tik knygų puslapiuose.

Turėjau atsikratyti visų pašalinių minčių, susitelkti tik į istoriją, tik į tą nevaldoma aistra alsuojantį momentą, kurį bandžiau užrašyti. Susikaupiau ir

pasistengiau aprašyti kitą sceną, prieš tai buvusią kol kas palikdama ramybėje.

Pirštai vėl palietė klaviatūrą.

Jis atsirėmė į duris, lyg bandytų save sulaikyti. Bet net sekundė be prisilietimo jam buvo per ilga. Jo rankos, stiprios, reiklios, godžios, įsirėžė į jos kūną. Jis pri-rėmė ją prie sienos, lūpomis perbraukdamas per kaklą, per petį, kol galiausiai dantys rado vietą jos odos pavir-šiuje. Ji aihtelėjo, bet jis tik sušnibždėjo:

– Tau patinka, kai skauda, ar ne?

Perbėgo šiurpulys.

Akys lakstė ekranu, sekdamos kiekvieną parašytą žodį, – viskas atrodė taip tikra, kad vos pajėgiau kvėpuoti. Rankos buvo įkaitusios, širdis plakė greičiau, o viduje kažkas pavojingai įsitempė.

Pirštai nesustojo.

Jis viena ranka tvirtai laikė jos riešus, kita nuslydo žemyn, palei kūno liniją, per ploną audinį, per

šlaunų vidų. Jo balsas buvo žemas, tamsus, alsavimas per arti.

– Pasakyk, kad tavęs niekas taip nelietė.

Jaučiau, kaip mano kvėpavimas sulėtėjo, kaip kūnas ėmė nevalingai reaguoti į tai, ką rašiau. Tai nebuvo tik istorija. Tai buvo kažkas, kas lietė mane tiesiogiai, persmelkė kiekvieną nervų galūnę.

Perbraukiau pirštais sau per kaklą, lyg ir norėdama nusiraminti, bet oda buvo jautri, šiluma plito visu kūnu. Mano kojos šiek tiek susiglaudė, o mintys, iki tol besisukusios tik apie sakinius ir scenos struktūrą, nuslydo į pavojingą teritoriją.

Aš susijaudinau.

Toks paprastas faktas, toks savaime suprantamas dalykas, bet tai mane sukrėtė. Šimtus kartų aprašiau aistrą, geismą, alkį, bet šiandien kažkas buvo kitaip. Šiandien mano kūnas reagavo į žodžius, lyg jie būtų skirti ne tik veikėjams, bet ir man pačiai.

Nurijau seilę ir lėtai atsilošiau kėdėje. Akys nukrypo į stalčių šalia.

Trumpa kova mintyse – ne, dabar ne laikas, turiu dirbti. Bet tas vidinis balsas buvo silpnas. Kuo daugiau galvojau apie tai, ką rašiau, tuo labiau jaučiau, kaip įtampa manyje pulsuoja, kaip noras įsitvirtina kiekvienoje kūno dalyje.

Lėtai atidariau stalčių.

Viduje, tarp chaotiškai sumestų užrašinių, gulėjo nedidelis juodas prietaisas. Vibratorius.

Širdis stipriai tvinkčiojo krūtinėje, kai pirštais perbraukiau jo glotnų paviršių. Kvėpavimas gilėjo, lyg pats prisilietimas būtų užvedęs dar labiau.

Aš to norėjau.

Galėjau save ignoruoti, galėjau užsiimti kažkuo kitu, bet kodėl? Juk niekas nematė, niekas negalėjo žinoti. Tai buvo mano vienintelė akimirka, mano naktis, mano kūnas.

Nedvejodama paėmiau jį į rankas ir, kiek virpančiais pirštais, įjungiau.

Tylus virpėjimas pripildė kambarį, o mano lūpos prasiskyrė iš laukimo. Lėtai paslinkau kėdę atgal, leisdama sau atsilošti, leisdama sau tiesiog... pajusti.

Juk jei aš pati nesugebėjau pajusti, kaip galėjau tikėtis, kad tai palies mano skaitytojas?

Vibratoriaus švelnus dūzgimas susiliejo su mano kvėpavimu. Pirštai instinktyviai stipriau suspaudė jo glotnų paviršių, o visa kita nublanko – nebeliko kambario, nebeliko kompiuterio ekrano.

Liko tik jausmas.

Užmerkiau akis ir leidausi į tai, ką pati ką tik parašiau. Į jį – mano veikėją, mano sukurtą vyrą, kuris egzistavo tik žodžiuose, bet dabar atrodė toks realus, kad galėjau prisiekti jaučianti jo kvėpavimą prie savo odos.

Jis buvo tamsus, šiurkštus, toks, kuris neleistų man pasislėpti. Jo balsas manyje skambėjo aiškiai, kiekvienas jo žodis – įsakymas.

Pasakyk, kad niekas tavęs nelietė kaip aš.

Šiluma sprogo manyje.

Vibracija buvo lengva, vos vos paliečianti, bet mano kūnas į ją atsakė akimirksniu. Lūpos prasiskyrė, nugara nežymiai įsitempė, kai jis pirmą kartą švelniai prisilietė prie jautriausios vietos.

Giliai įkvėpiau.

Mintyse mačiau jo rankas – ne švelnias, o nekantrias, priverčiančias mane drebėti nuo kiekvieno prisilietimo.

Pirštai įsikibo į kėdės kraštą, o kūnu nusirito sunkus, beveik nepakeliamas malonumo pulsavimas.

Mintyse jis mane vertė pasiduoti. Jis mane valdė. Jam manęs reikėjo.

Judėjau lėtai, mėgaudamasi kiekvienu pojūčiu, leisdama įtampai kilti, leisdama geismui mane užvaldyti. Kūnas pats siekė daugiau, stipriau, giliau. Kvėpavimas tapo sunkus, neramus. Šiluma manyje augo nevaldomai, lyg kas būtų uždegęs ugnį ir nebeleistų jos užgesinti.

Ir tada – akimirka, kai viskas sprogo. Pajutau, kaip virpėjimas perbėgo per visą kūną, kaip įtampa išsiliejo stipria, nevaldoma banga. Lūpos išleido nebylų atodūšį, rankos susispaudė, o mintys, iki tol buvusios sklidinos jo vaizdinio, pagaliau ištuštėjo.

Sunkiai kvėpuodama, lėtai pravėriau akis. Sienos vėl tapo tik sienomis. Kambarys vėl buvo tik mano

kambarys. O mano kūnas vis dar drebėjo iš malonumo.

Pajutau šypseną lūpų kampučiuose. Bent jau dabar galėsiu baigti tą prakeiktą sceną.

Kai kvėpavimas pagaliau nurimo, lėtai išsitiesiau kėdėje ir, pirštais perbraukusi per kaklą, atsidusau. Man reikėjo atitraukti mintis.

Kompiuteris vis dar buvo atidarytas, bet žiūrėti į savo parašytą sceną dabar atrodė... keista. Tarsi per daug asmeniškai. Tarsi žodžiai, ką tik pažadinę mano kūną, būtų ne vien tik fantazija.

Pirštai beveik automatiškai paspaudė „Ctrl+S“, išsaugodami dokumentą, tada užvėriau jį ir atsidariau naršyklę.

Facebook.

Perbraukiau per savo naujienų srautą, pilną banalių kasdienybės nuotraukų, reklamuojamų produktų ir keistų, nenaudingų straipsnių, bet galiausiai sustojau ties viena iš savo mėgstamų grupių, iš kurių pasisemdavau idėjų knygoms.

„Moterys be tabu.“

Tai buvo erdvė, kurioje moterys dalindavosi savo paslaptimis – prisipažindavo nuodėmės, pasakodavo apie slaptus potyrius, netgi dalindavosi anoniminėmis išpažintimis. Kartais ten rasdavau nieko vertų skundų dėl vyrų, bet kartais pasitaikydavo ir tikrų perliukų, kurie sužadindavo mano vaizduotę tolimiesiems siužetams.

Ir kaip tik dabar viršuje buvo įrašas, prikaustęs mano dėmesį:

KNYGŲ KLUBAS TIK DRĄSIOMS

Jeigu manei, kad knygų klubai yra tik neįdomūs susitikimai su arbata ir romantiškais bestseleriais – klysti.

Yra klubas, kuriame žodžiai įkaista labiau nei oda. Klubas, kur skaitoma taip, kad klausytojai lauktų kiekvieno sakinio su įtampa. Nori sužinoti daugiau? Parašyk man į PM – galbūt esi ta, kurią jie norės išgirsti...

Akys sustingo ties paskutiniaisiais žodžiais.

Kas per...

Tai buvo ne šiaip sau knygų klubas. Tai skambėjo kaip kažkas... kitokio. Pavojingai gundančio.

Prieš uždarydama įrašą, pastebėjau komentarą, kuris dar labiau sustiprino mano susidomėjimą.

Eglė: *O taip, galiu patvirtinti, kad tai kažkas nerealus. Jei norit, parašykit, papasakosiu daugiau.*

Eglė?

Akimirksniu ją atpažinau. Nagų meistrė, pas kurią lankiausi kelis kartus. Ji visada atrodė savimi pasitikinti, šiek tiek paslaptinga – jos žvilgsnis tarsi bylojo, kad ji žino kažką, ko kitos nežino. O dabar – ji komentavo tai.

Dvejojau. Pirštai ilsėjosi virš klaviatūros, o ekrane vis dar švietė Eglės komentaras. Buvau smalsi, bet kartu ir atsargi.

Tai neatrodė kaip paprastas knygų klubas, kur žmonės aptaria siužetus ir personažus. Tai skambėjo... tamsiai. Paslaptingai. Pavojingai?

Bet galbūt man tiesiog reikėjo daugiau informacijos.

Atidariau asmeninį pokalbį su Egle ir ilgai žiūrėjau į tuščią žinutės laukelį. Kas blogiausia galėtų

nutikti? Ji tiesiog galėtų neatsakyti. Arba pasijuokti. Bet jei tai buvo tikra...

Pradėjau rašyti.

Aš: *Labas! Mačiau tavo komentarą apie tą knygų klubą. Skamba įdomiai, bet kas tai iš tikrųjų? Kaip viskas vyksta?*

Paspaudžiau „Siųsti“ ir akimirksniu sulaukiau kvėpavimo.

Žinutė perskaityta beveik iškart.

Paskui – *Eglė rašo...*

Eglė: *O, tau įdomu? Na, kaip čia papasakoti... Tai nėra paprastas klubas. Čia susirenka labai turtingi vyrai – verslininkai, advokatai, visokie kitokie vyrai... Ir jie... nori girdėti...*

Eglė: *Merginos skaito – intriguojančius tekstus. Kuo geriau skaitai, kuo labiau įsijauti, tuo labiau jiems patinki. O tada... Na, jie tau atsilygina pinigais už tam tikrą laiko praleidimą...*

Sustingau.

Tai jau nebeatrodė kaip paprastas vakarėlis ar kažkoks prabangus literatūrinis renginys. Tai buvo... kur

kas daugiau... Bet kartu ir kažkas beprotiškai gundančio.

Aš: Ir kiek galima uždirbti?

Eglė: Priklauso. Už vieną vakarą – nuo kelių šimtų iki kelių tūkstančių. Jei labai patinki – dar daugiau.

Kelių tūkstančių...

Žandikaulis nežymiai atvipo. Tai nebuvo juokai.

Eglė: Ir tau nieko nereikia daryti, jei nenori. Tiesiog skaitai. O jei patinki... gali nuspręsti, ką daryti toliau.

Kelias sekundes spoksojau į ekraną. Aš vis tiek negalėjau suvokti, kad tokia vieta egzistuoja. Dar labiau – kaip Eglė į tai buvo įsivėlususi. Ir dar blogiau... Kodėl mano viduje kažkas keistai trūkčiojo, kodėl mano smalsumas nenuslopo, o kaip tik – sustiprėjo?

Kompiuterio ekranas dar ilgai liko įjungtas, užliedamas kambarį šaltai melsvu švytėjimu. Aš vis dar sėdėjau kėdėje, pirštais lėtai braukdama per stalviršį, o mintys sukosi vienu ir tuo pačiu ratu.

Keli šimtai. Keli tūkstančiai. Už tai, kad skaitai? Žinoma, tai nebuvo tik apie skaitymą. Tai buvo apie... kažką daugiau.

Lėtai užvėriau nešiojamąjį kompiuterį ir atsisto-
jau, bet keistas jausmas niekur nedingo. Jaučiausi, lyg
ką tik būčiau atradusi kažką, kas neturėjo būti skirta
man. Kažką, kas egzistavo tik tamsiuose paslapčių
užkampiuose, o dabar staiga tapo tikra, pasiekiamą
ranka.

Ar tai mane žavėjo? Taip.

Ar tai mane gąsdino? Taip.

Sukryžiauvau rankas ant krūtinės ir priėjau prie
didžiulio vitrininio lango. Lauke buvo tamsu, tylu,
retkarčiais pravažiuodavo automobiliai. Kažkur apa-
čioje žingsniavo pavieniai praeiviai, skubantys į savo
gyvenimus, net nežinantys, kad aš čia stoviu, apimta
nerimo ir smalsumo dėl dalyko, apie kurį anksčiau
nebūčiau nė pagalvojusi.

Ar galėčiau tai padaryti? Ar galėčiau stoti prieš
juos ir skaityti savo pačios žodžius taip, kad jie... no-
rėtų daugiau?

Kūnu perbėgo keistas šiurpas. Jau dabar, vos pa-
galvojus apie tai, jaučiau šilumą, lėtai besikaupiančią
kažkur pilvo apačioje. O kas, jei jie klausytų įdėmiai?

Jei jų žvilgsniai būtų prikaustyti prie mano lūpų? Jei tarp jų sėdėtų vienas vyras, kuris nenorėtų girdėti nieko daugiau – tik mane?

Uždengiau veidą delnais ir susierzinusi sumurmėjau po nosimi:

Kas per velnias su manimi darosi?

Jau kūriau savo galvoje nesąmones, kažkokius beprotiškus scenarijus, tarsi būčiau viena iš savo pačios knygų veikėjų. Bet niekaip negalėjau to sustabdyti. Negalėjau tam užkirsti kelio. Vaizduotėje netikėtai išniro siluetas – vyras, sėdintis pritemdytame kambaryje, jo alkani pirštai lėtai glosto krištolinę stiklinę su viskiu. Jis klausosi nuleidęs galvą, bet išlaikydamas žvilgsnį, nukreiptą tiesiai į mane. Jo rankos sugniaužia kumščius, kai mano balsas pereina į sodresnę natą.

Ar jis būtų grėsmingas? Ar pasirinktų mane? Nusipurčiau tą mintį ir atsidasau.

Ne, tai buvo tik nesąmoningos svajonės. Kvaili, beprasmiškai vaizdiniai, kilę vien iš mano sužadintos vaizduotės.

Skaitykite likusius
236 iš 256 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Agnė Bausienė vėl TAI padarė...

Karštas romanas moterims, kurį verta skaityti, ir vyrams, kurie nori pažinti savo moteris.

„Nepadorūs žodžiai“ – knyga, kurią skaitydami pajusite daugiau, nei drįstumėte pasakyti garsiai. Ji praveria duris į slapčiausias geismo ir troškimų erdves, kur tabu tampa taisykle, o nutylėti norai – žodžiais. Tai ne šiaip knyga, o intymus iššūkis, kuris jus užvaldys.

Šioje knygoje skaitytojas žengia į pasaulį, kuriame žodžiai tampa galingesni už prisilietimą. Iš pradžių jie skamba nedrąsiai, kaip užuomina ar pusiau nutylėta mintis, bet netrukus virsta nebesulaikoma lavina – išpažinimais, troškimais, slaptais prisipažinimais. Kiekvienas skyrius atskleidžia vis kitą santykių pusę: nuo subtilaus viliojimo iki atviro geismo, nuo tyliai slepiamo gėdos jausmo iki visiškos laisvės.

„Nepadorūs žodžiai“ pasakoja apie moterį, kuri išdrįsta prabilti garsiai tai, ką daugelis laiko nepasakomais troškimais. Jos kasdienybė – tvarkingas gyvenimas, santykiai, kuriuose dominuoja tylos sutartys ir nutylėjimai. Tačiau vieną vakarą prasilaužęs pokalbis tampa lūžio tašku – atsiranda erdvė išpažintims, kurios nebegrįžtamai pakeičia tiek ją, tiek jos partnerį.

Žodis po žodžio, prisipažinimas po prisipažinimo, uždraustos fantazijos pradeda gyventi savo gyvenimą. Kiekvienas skyrius atveria vis kitą santykių sluoksnį – viliojimą, pavydą, geismą, gėdą ir pagaliau išlaisvinimą.

Intriga slypi ne vien erotikoje, bet ir psichologijoje: ar ištarus viską, kas iki tol buvo slepiama, galima išsaugoti meilę? Ar atvirumas taps išlaisvinimu, ar pavoju eksperimentu, galinčiu sugriauti pačią santykių esmę?

Bet esminė intriga slypi klausime – ar ištarus viską, kas iki šiol buvo nutylėta, galima priartėti prie tikrosios meilės ir intymumo? Ar „nepadorūs žodžiai“ sugriauna, ar išlaisvina?

ANNO 2004

Kiekviena nupirktą
knyga = pasodintas medis
www.obuolys.lt

 Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-877-3

9 786094 848773

Grafinė literatūra > Meilės romanas
Vidinio nuotrauka © Shutterstock

SKAITANTIS YRA GRAŽUS